

αυτός στη μέση... Με προσέχεις ;
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ναι... Μά ήθελα να σου πω πώς είνε έτοιμο τό τραπέζι...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Αιέσωσ... Μά, γι' άκουσε τή συνέχεια... 'Ο νέος αυτός λοιπόν άρχισε να μάς λέη: «Μη ζητάτε ποτέ να πιάσετε τή γυναίκα σου έπ' αυτοόρωφ». Αυτό είνε μία μεγάλη άνοησία! Τήν ύποπτεύετε και θέλετε άποδείξετε ; Κάνετε πώς δέν καταλαβαίνετε τίποτα... 'Αρχίσατε όμως σιγά-σιγά να τή στενοχωρήητε με τά διαφοροποιήμένα σας... Κι' όταν καταλάβετε πώς ταραξεται και τά χάνει, σφιχτείτε άκόμη πιο πολύ τή θηλεία, γιά να τήν κάνετε να προδοθή μοναχή της... 'Ελεητα, όταν θάβωθι έκαίνη ή στιγμή, τή φωνάζετε να καθήρη κοντά σας, (πλησιάζει τήν καρέκλα του κοντά στον καναπέ που κάθεται ή Τζούλια), κι' αρχίζετε να τής λέτε τήν ιστορία μας άπιστίας που μοιάζει λίγο με τή δική της... Κι' έξαφνα, τής βάζετε κάτω από τή μύτη ένα καθρεφτάκι και τή ρωτάτε χαμογελώντας: «Άγάτη μου, τί έπαθες και χλώμασες έτσι ;» (Γελεί διχως να θέλη). Χά ! Χά ! Χά !... Δέν είνε νόστιμο ! «Βλέπεις πολύ καλά, ότι τά ξέρω όλα !...»

ΤΖΟΥΛΙΑ, (σηκώνεται ταραγμένη και με προσποιητή άδιαφορία).—'Ανοησίες !

ΑΝΔΡΕΑΣ, (μέ παράξενο ύφος).—Σ' εκοίρασα ; Δέν σ' ενδιαφέρουν αυτά που σου λέω ;...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Πώς θέλεις να μ' ενδιαφέρω, ή γυναίκα του Μαντέκα, (κάνει να φύγη).

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Κι' ό Σέφρα, λοιπόν ;

ΤΖΟΥΛΙΑ, (γυρίζει τό κεφάλι, κατάχλωμη και τόν κυτάζει με τρόμο)...
ΑΝΔΡΕΑΣ, (συγκρατείται κι' αλλάζοντας τόνο).—Ναι, ό Σέφρα... 'Ο συνεργάτης μου... 'Ο συνετύτερος μου που θέλει να χωρισόμε... Δέν ξέρω τι να κάνω... Μά θα του πω :—'Ακουσε, αγαπητέ μου, δέν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω... Χωρίς πολλά λόγια... Είμαστε φίλοι ;... Λοιπόν πές μου τί θέλεις και θα σου τό δώσω... 'Ε, πώς σου φαίνεται ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Κάνε άποσ νομίζεις.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μονάχα, ξέρεις ; Φοβάμαι μήπως...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανηθή ;

ΑΝΔΡΕΑΣ, (καθώς σηκώνεται μ' ένα άναστεναγμό).—'Η συνείδησις, άγάτη μου, έχει καυμά φορά και παράξενες ντροπές ! Μπορεί να μη δεχτή τά χρήματα, μά και έχει κλέψει τήν τιμή μου...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί λές ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Πώς ; Δέν είνε αλήθεια ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τρελλάθηκες ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δέν είνε αλήθεια ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τολμάς άκόμα και άρνεισαι, ξεδιάντροπη ;

Γιά κίτα ! Τό άρνείται !...
ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τρελλάθηκες ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Εγώ ; 'Α, ώστε δέν είνε αλήθεια ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Νομίζεις πώς θα με κάνης να φορηθώ ; Τι τρέλλα !

Ποιός σου δίνει τό δικαίωμα να με προσβάλλεις έτσι ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Σε προσβάλω ; Μ' άρνού τρέμεις !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Ψέμματα ! 'Εχεις άποδείξεις ;...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Αποδείξεις ! Μά με νομίζεις λοιπόν άνοητό ; Νομίζεις πώς είμαι έγώ τρελλός και έσού άθώα ! 'Ενα θύμα !... Μά άν σάς είδα με τά μάτια μου ; Ναι ! Με τά μάτια μου ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Δέν είνε αλήθεια ! Είσαι τρελλός !

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τολμάς άκόμη και άρνεισαι, ξεδιάντροπη ! Μά δέν βλέπεις πώς τρέμεις... όπως κι' άλλος, που τόν βασάνισα τρεις ή μέρη... Δέν πρόσεξε όμως να βαστάξη παιά κι' έφυγε πριν τελειώσωμε τό ταξίδι... Γιατί λοιπόν δέν έφηνες μαζί του ; 'Αρνήσου το, άρνήσου τό άκόμη, άν μοιρέεις !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανδρέα !... 'Ανδρέα !...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τό βλέπεις... Δέν τό άρνείσαι παιά !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Λιπήσου με !...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Νά σέ λιπήθώ ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σκότωσέ με ! Κάνε με, ότι θέλεις...
ΑΝΔΡΕΑΣ.—Ναι !... Τό άξίζεις !... Μά δέν θέλω να λερώσω τά χέρια μου... γιά τά παιδιά μου ! Δέν τά συλλογίζονται λοιπόν αυτά !... Δέν τά λιπήθηκες !... (Τήν άρπάξει από τό χέρι και τή απρώγει προς τήν πόρτα). Φύγε ! Φύγε από τό σπίτι μου !

ΤΖΟΥΛΙΑ, (μ' άπελπισία).—Πού θέλεις να πάω ;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Εμένα φωτάς ; Πήγαινε να θωής τόν έραστή σου ! Φύγε ! Δέν μπορώ να σέ βλέπω παιά μπροστά μου !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ανδρέα, σκότωσέ με καλύτερα ! Μά μη μου μιλάς έτσι ! Σου ζητώ να με συγχωρέσης γιά τά παιδιά μας...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

(Του ΤΖΙΜ ΒΙΑΣΕ-Υ')

'Η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη έξω από τή Νέα 'Υρκη. 'Ενα άμάξι, περνώντας από τής σιδηροδρομικές γραμμής τή νύχτα, συγκρούσθη με τό τραίνο που περνούσε τήν ίδια στιγμή κι' έγινε κομμάτια. Εύτυχώς ό άμαξιηλάτης πετάχτηκε κατά τή σύγκρουση μακριά από τής γραμμής κι' έτσι δέν έπαθε τίποτε. 'Υπέδαλε όμως άγωγή εναντίον τής 'Εταιρείας ζητώντας άποζημίωση γιά τό άμάξι του.

'Επιασε, τέλος, ή μέρα τής δίκες. 'Ο μόνος μάρτυς ήταν ό φίλος τής διασταυρώσεως, όπου συνέβη τό δυστύχημα, ένας ψηλός γηραιός μαύρος τής Σενεγάλης. 'Ο δικηγόρος τής πολιτικής άγωγής τόν έρώτησε :

—Τί ώρα ήταν όταν έγινε ή σύγκρουσις ;

—Μά ήταν μεσάνυχτα.

—'Όταν τό τραίνο έρχόταν, σήκωσεσ έξω τό κόκκινο φανάρι και τό κίνησες προς τό μέρος του δρόμου, γιά να είδοποιήθωσ ό άμαξιηλάτης, που τυχόν θα έρχότουσαν άπ' εκεί ;

—Βέβαια... Τό κίνησα, πολλές φορές μάλλιστα, άπάντησε ό μαύρος με άταπειότητα.

'Υστερα από τή διαβεβαίωση αυτή, τό δυστύχημα απέδθη σε άποσφύξια του άμαξιηλάτου και ή άγωγή του άπερρώθη.

Στήν έξοδο του δικαστηρίου ό μαύρος φίλος έπιασε κοουβέντα με μεροχώς ύπαλλήλους τής 'Εταιρείας, οι άποιοι άρχισαν να τον συγχάφουν γιά τήν τιμα μαρτυρία του.

Τότε ό μαύρος, χαμογελώντας, τούς ειπε :

—Ξέρετε όμως, τή στιγμή που με ρωτούσε ό δικηγόρος γιά τό φανάρι, έπηρα ένα φρόβο !...

—Γιατί ;

—Φοβήθηκα μη με ρωτήσει άν τό φανάρι ήταν άναμμένο ή σβηστό. Γιατί είχανε έφτά μέρες να μου στείλουν λάδι... Είνε αλήθεια πώς τό κίνησα πολλές φορές, μά ήτανε... σβησμένο !

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Φύγε !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Θά γίνο σκλάβισ σου !

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Οχι !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Σ' έσφοκίζω... 'Αφσέ με να ιδώ τά παιδιά μου...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Οχι !... όχι !... όχι ! Δέν θα τά ξαναϊδής παιά.

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Μά είνε και δικά μου παιδιά...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Τώρα τό συλλογίζεσαι ; Τώρα ;

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Ησιον τρελλή... Δέν ήξερα τί έκανα... Μά σ' αγαπούσα, πιστεψέ με !...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Γιά να μ' άπατήσης... 'Εξω από τό σπίτι μου, έξω !

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τά παιδιά μου !...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δέν έχεις παιδιά !... Είνε δικά μου !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—'Αφσέ με να τό ιδώ γιά τελευταία φορά... Νά τά φιλήσω γιά τελευταία φορά...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—'Οχι ! Φύγε !...

ΤΖΟΥΛΙΑ.—Τί σκληρός που είσαι !...

ΑΝΔΡΕΑΣ, (κιντάζοντας από τό παράθυρο).—Νάτος ! 'Ερχεται ό φίλος σου ! (Τή σπρώχνει προς τήν έξοδο, άριστέρα). Φύγε !... 'Η περιμένι τον, άν θέλεις, εκεί μέσα...

ΤΖΟΥΛΙΑ, (μέ λυγμούς).—'Ανδρέα... λιπήσου με... 'Αντίο, 'Ανδρέα, αντίο !... (Βγαίνει. 'Ο 'Ανδρέας μένει μα στιγμή άκίνητος, με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια. Μπαίνει ό Σέφρα, μά βλέποντας τόν 'Ανδρέα σ' αυτή τή στάσι, διατάζει να προχωρήση. 'Εξαφνα άκούγεται από μέσα ένας τυροβολισμός ! 'Ο Σέφρα βγάει μια τροκαγμένη κραυγή).

ΑΝΔΡΕΑΣ, (γυρίζοντας άποτομα τό κεφάλι).—'Εσú τή σκότωσες !

(Α ύ λ α ί α).

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΑΟ

